

DÜŠEVNI LIST

Mesečne verske novine.

Vu Iméni překmurske evang. šinjerije reditel
i vödávník: FLISÄR JÁNOŠ,
Murska Sobota.

Ček računa št. 13,586; imé „Düševni list“ M. Sobota.

Cejna na cejlo leto 20 Din., v zvönstvo 30 din.,
v Ameriko 1 Dol., edne numere 2 din.

Izhaja ednôk na mēsec.

Naprejplačilo gorivzeme vsäki ev. dühovnik i vučitel.

Na konci cërkevnoga leta.

Pá smo na ednoga cërkevnoga leta konec prišli. Dosta lüdi tô niti ne opäzi, ár kalendari tô ne kaže, i tüdi záto nê, ár stem so nikši znameniti dogôdki nê vküperprikapčeni. Na pörgarskoga léta konec pa tem bole pázijo, i či li samo za eden moment, ali dönok si premišlávajo od toga, kak preveč hitro tečé i miné vrēmen. Silvestrovoga dnéva prédgar — čas je nê vküperzvézani z predgancov, ár čas povsôd i vsäkomi predga. Samo tô je žalostno, da kelko lüdi, telkovrstno je tüdi tolmačenje té predge. Ár vsäka njéna rêč ednomi poniznost, drügomi premenlivost, ednomi radost, drügomi žalost glási. Kak lepô mesto nájdejo tákšega hipa eden pôleg drügoga ti bogámoléči i veseljé držéči lüdjé.

Cërkevnoga leta predgar pa je milošča. Premenlivost cërkevnoga leta světi nikaj ne pomēni, ali nam pa ki v Kristušovoj sküpnosti, v cërkví živēmo, more da nam tô pomēni: pá je minolo milošče edno leto z dosta drágimi prilikami. Ár ne smēmo pozábiti na tô, da je cërkevno leto od Bogá dána drága i světa prilika na tô, naj poslušamo i čüjemo Boža velika dela, kak so tá od začétká dána nam za naše zveličanje.

Zgodovinski ádvent, božič, veliki pétek, vüzem i drügi světki se nigdár ne ponávľajo pred nami. Gospôd Jezuš Kristuš

se je li samo ednôk narôdo, ednôk je mrô i z mrtví goristano, i spravo nam je k šenki odpüščanje naši grehov, nôvi žitek i vekivečno živlénje. V od leta do leta nazájprihájjôči světkov sveklôči zaman iščeš Njega z telovnimi očmi, Božega siná tak nemreš viditi. Ali edno pa lêko sküsiš, tô je da lêko čüješ Božo rêč, štera od Njega govori, štera nam spoznati i dokázati ščé za nás včinjeno veliko delo odküpitelstva. Lêko pa čüješ tô Božo rêč tak, kak so vsa od začétká mao nastanola. V vsäkóm cërkevnom leti od začétká, od ábécēja mao lêko čüješ Boža velika dela. Tak postáne cërkevno leto milošče osnovna šôla. Ali kelkokoli cërkevni lét pa li zadobiš, nigdár ne boš li samo tô občüto, da je cërkevno leto li samo milošče osnovna šôla. Vsäko edino leto eden-eden rázred postáne za tébe. Dosta, vse se lêko navčiš v toj šôli, ali popolnoma vönavčiti se nigdár nemreš v njej. Milošče šôla vsigdár má i vsigdár bô mēla za tébe návuk i včenjé. Cërkevno leto i njéna dela ne bodo samo ponávľájôča se i dugočasna stára nôta. Vsäki ádvent, vsäki božič, vüzem, risáli nôva i nôva obečanja i glási májo za tébe. Vsäki dén má svoje brige, práviš ti, záto pa zarazmiti moreš, da rávno tak vsäko cërkevno leto má svojo misijo, svoje veliko zrendelüvanje i cil v tvojem žitki.

Cërkevno leto tüdi má vzgájájôčo podlágó, fundament, na šterom je gorizozidano. Té fundament je sam Bôg zidao z

pomočjov Sv. Dúhá. Tò je blážení okvir, šteri se brezi velike škode, kvára za nás, nemre zapraviti i porušiti. Božo vzgájajóčo rêč rad, ponizno i bôgajóče moremo poslúšati i zdržati, Bôg tò želê i čáka od nás. Zakaj neščemo dônok poslúšati i zdržati Bože rêči? Zakaj nemreš réden biti i postáti v poslúšanji i Bože rêči? Ár ne poslúšaš i ne zdržiš rad Bože rêči, záto túdi ne razmiš Boža velika dela i záto túdi nemreš zadobiti Božega blagoslova i milošče. Na božič, na koledí si istina bio v cêrkvi ali cêli advent si pa prespao. Na veliki keden si se li samo na pôli skrbo, i záto si se ne mogo veseliti vúzmi. Na risále smo te pa že nê vidli, vrôči lêtí čas te je pa popolnoma odvrno od obiskávanja Bože hiže. I rávno záto je preminôče cerkevno leto nê bilô za tébe milošče leto. Kak tisti dijak, ki rad izostáne iz šóle, preveč zaostáne v včenjê od drúgi svoji pajdášov, tak si se túdi ti sam na zádne mesto nazájvrgo v milošče šóli. Pa tvoje mesto je ešče nê zasédeno, nê je vódáno drúgomi, nego ešče čáka na tébe, da se povrneš i nazájprideš. Čáka na tébe celo verno správišče i čáka tebé milošče Bôg. V cêrkvi bi túdi radi čúli tvoj glás pri popevanji, pri molitvi. Od bremena tvoji veliki grehov te sam Kristuš šče oslobodi.

di. V milošče šóli je vse gotovo i pripráveno za tébe. Hodi, prihájaj záto vsigdár bliže i bliže, notri v cêrkev, pred Kristuša z istinskim pokoročinênjom. Zové te milošče Bôg, zové te verni bratje i sestre, zové te znôva z v srcê sêgájóčim lèpim glásom adventski, nôvoga cêrkevna leta zvonôvje: Ovo Král tvoj ide k tebi. Té vekivečni, té živi Kristuš prihája nam, naj nás v tom nôvom cêrkevnom leti na pokore, na preobrnitev, na našega žitka posvečenjá pôť pripela. Hodite bratje i sestre, paščimo se k Njemi i ostanimo pri Njem. Što zná, mogôče nam je Gospodni Bôg tò nôvo cêrkevne leto zravno i osôdo za zádne leto svoje milošče. H.

Vihérje.

(Pisao Forgács Endre. Poslov. Flisár Jánoš.)

Stároj natúri je gôsta grátala krv,
Lúča se semtá, kak od sunca žgáni crv.
Na vse kraje kmični oblácje visijo,
Tak, da sunca obráz v-kmico pogrozijo.
Eden čas je povséd velika tihoča,
Stáro zemlô príde glédát nébe Oča.
Vô vderé, pomêče vihér dúdnjajóči,
Z-velkov sílov trôbi semtá vdérjajóči,
Zemlé zgrôžani práh zdigne i pepelí,
Dúgo gjejnjóvje tak nanizávati vči.

Pênezi i dúša.

(Pripověst.)

(Poslovenčo FLISÁR JÁNOŠ.)

Zaistino bi nam vsigdár z tákšim občútênjem potrébno bilô vkúper bidti z-tími našimi, či bi tò slédnje naše vkúprebívávanje bilô. — Ali dnévne skrbi, vu žitki naprêpridôče zburjave, vu nami zbúdjene náklonosti, nateliko zastávajó pri nás ta dobra čútênja, tak da se naše dúše nemorejo gori pozdignoti proti ednomi višíšemi žitki. — Záto bi nam tak trbelo pri vsákoj Kristušovoj večérji vžívanji čúti, misli, kak je Gospon Kristuš mislo z-vučeníkmi pri slédnoj svêtoj večérji. — Nê samo grêhov odpúšćanje čakati, nego na tò túdi misli, ka ednôk vse, ka je naše, ka nam je drágo, tû moremo niháti i od njega se lôčiti. — Premisliti bi nam trbelo: Jeli smo se poskrbeli za té svoje? Jeli smo pregrêšili proti njim? Kakši spômenek ostáne za nami? Či bi zdá mogli odhájati, jeli bi se tò vu mirovnosti

godílo? Jeli do se skuzili za nás? Jeli nás nepozábijo hitro? Táka pítanja náj napunijo srdcá naša.

— Premislite si, či vam sunce zájde, mogôče te ete večér obslédnjim vžívali trsa sád. Kakše misli zbúdi eto vu vaši srdcáj? Ka ste bili ví tím svojim? — Ka ste njim niháli vu ti dúhovni? — Za toga volo hitite vu míri živeti zevsêmi, prestoplênja, to húdo na dobro povrnoti i ta zamúdjena se paščíte doprinesti! Krátko má bidti že vrêmen vaše! Bojdite záto pripráveni vu dúhi! . . .

— Zakož volo se múdíjo dúše vaše vu tom, naj se dozori vu vami té svêti náigib? Záto, ár te eden etak právi: jas sem nê krív, ov je zablôdo. Té se pa odpovedáva: nevém, jeli se zistnom namêni zmiriti z-menom? — Te trétji pa: Či se dnes zmirim žnjim, že vútro pá začne svájlo! Stô i stô tákši misel se zbúdi vu dúht.

Stô lêt staro rastje gečl, lámle, prašči,
Na visiki strmcaj gôsta megla stoji.
Kuste kaple deždža hladijo vrôči zrák,
Z-šter'mi polêva zemlô napunjen oblák,
Vô-vô strelí z-sébe néba bistro strêlo,
Štera obláke na tále deli vrêlo.
Kumes lúča môrje, veliko válovje,
Skrivajo se stvaré, trepečejo ljudjé.
I či duže plêše, vragometno zemla,
Cinkajôči lanc svoj vláči, vozi semtá,
Grozno trêska néba: opúščen je kotár,
Vse, vse je fundano, z-kém je ládao határ.
— Vera ti poménka, trôšt vu cáglost spádne:
„Jaj! — Pitani dên“ de, nišče neostáne!
Ta nébe srditost nam od grêhov guči.
Ah, vsi mo vkraj! Ali vihér hênja, muči!
Oblák tá odhája, kak pokoren sluga:
Dokončala se je že vihéra tûga.
Pá je síva néba, či bár gder megléna —
Črstvi je grátao zrák, otáv'la se zemla.
Vršení se náras, človek, stvár veselí,
Okôli nás se vse oživí, zelení.
Spêvajôče ftice od vêke na vêko
Lêčejo, — dičijo Bôga delo velko.
Z-nôva se spomené Bôg z-grêšnoga svêta,
Obláčati záča njiva, polá lêpa.
Opomína nás, naj verjemo v njem — v-Bôgi,
Ár je i vihér blagoslov v-njeg'voj rôki!

* * *

Jeli je pa Jezuš z-tákšim goridjánjem molo,
gda je erkao: *„Oča odpústi njím, ár neznajo ka
čintjo!“* Jeli je koga vô nihao i samo za te niš-
terne je vmrô na križi? On je za vse šteo mrêti.
— Jeli je činio rázloček, gda je pravo: *„Nê se-
demkrát, nego sedemdesêtsedemkrát trbê odpústiti!“*
Jeli je samo na te edne cílao, gda je pravo:
*„Tram vu vašl okáj nevidíte, all trôho pri drúgt
napamet vzemete!“* — Záto ljudjé stôpte vu mir
zevsákimi, ár li tak bodete mogôči z-Bôgom vu
miri živeti. — Nihájte tá vgrešénje, odpústite prôti
vam vgrešêčím, — ár se li tak máte trôštati, ka
i vam odpústi Oča nebeski vaše vgrešénje. —
Nemúďte se! — Skrivomá i natiho pride Gospôd!
Naj čista bodejo srdcá vaša, ka gdakoli pride,
naj dobre dúše náide!“ . . .

Tak je predgao dühovnik i té reči so vu
Nanike dúšo ségnole. Tak je čútila, ka se té reči
sploh na njéni stáliš glihajo. Rávno tak, da bi ed-
no vanvidôče okô glédalo vu njéno dúšo. Vsáka

Gléj bár, gda ljudjé samí rédijo vihér,
Gda je žnjih srdc preišla lúbézen ino mér.
— Dvá, brata, držina, ali hûda žláhta,
Se svádijo med se'ov, za ničes pernjáta.
Vô vderé sláp, svaja, trôbiti záča zvír,
Srdcé, dúšo, napuni zla bêsén nemir:
Potvárja, ogrizáva eden drúgoga,
Tečé žnjih vúst gnúsnost, kak voda z-obláka.
Poštenjé, zavêdnost, se globoko vtoni
I vse, ka je zámaz se skáže, nakloni.
Pozoji, kače vkúp, so nê tak smogorne,
Kako lúdi vídiš med sehom okorne.
Visiko gor' lúča divje dúše sopôt,
Pokápa, zakápa vse rúžno naednôk,
Ka bližnjega snáži i včini vrêdnoga,
Da ga postávi pred drúgim odúrnoga.
To dobro občútnost je zgúbo pri rodstvi,
Záto na križ rázpi vse dobrovolnosti.
Tak besné v-človeki vdérjajôči vihér,
Sopi vu njem smrten i vtepeni čemér.
I gda obláda, v-práh skláči tûváriša,
Zgizdáva, nadúva se, sebé zvišáva.
Teženo pravico diči té hûdi sin,
Pri porobi stojêči, kak inda Kain.
I či se vô strôbo odúrnosti vihér,
Verješ, ka gráta, hênja, príde zelen mér? —
Prepraviti srd i zadomeščávanje,
Lúbézen spraviti, nepogovárjanje:
Je prekrátki k-tomi e'nga čleka žitek,
Kakšté si je dúgi njega tû prebítek!

reč je eden-eden oster bič bio na njé srdcé, tak
da bi jo nikša ômutnost obsêla, gda je dühov-
nik hênjao, čútila je pri kak grozno globokoj
prepasti stoji i čúje glás: *„Ženska, tû je tvoja
vôra, mentúj dúšo tvojo!“*

*

Pobíta, ômutna vu dúhi je šla z-cérkvi prôti
dômi, kak tákša, štera čúti, ka je vu smrtnoj ne-
varnosti, ali rêšiti se má, samo ka nevê kakda?

Domô je prišla. Deca so jo že z-obedom
čakali. Ali tak, da bi hûde dúše nemirovnost vidla
na njih obrázaj i njih nágibnost i gotovnost k-
njé naj njé dúšo polêhšajo, ár kak je pitala, či
so vse naišli k-zgotovenji obeda njé je hči z-več
rečmi kak bi trbelo, prijaznivo odgovorila: samo
oča falijo ečče, pred krátkim so jih okôli lôga
vidili hoditi.

Tak je, Peter gazda je tam sedo pri kráji
lôga vu dúhi globoko pobiti, trápivši vu sebi:
Tô tak ne bode dobro. Deca se sploh razepáijo,

Človek, ki je pekla vrêden kandidátuš
Nepopústi, k-šteromi má svoj strašen juš . . .

* *

Gláj bár, gda kralôv i nár'dov vihér vdérja,
Tere eden národ na toga ovoga;
Gda e'n cêli orság v-krví, v-ogní stojí,
Pôleg svoje vôle smrtíkosa kosí,
Dúdnjanje se čúje: rožjé grozno trêska,
Vídí se bliskanje, štúkov bêsna praska,
Deždž ide povôli, — rêtkogda je tákši:
Z-erdéčov krvjôv je pún ves potok vsáki
Tak, da polá, határ toča vkúp semele,
Tá vnesé, preprávi nárasede veselé:
Lúdí redôvjé na zemli vkríž ležíjo,
Šteri vu boji od stráha nezbežíjo,
Ki so se tak srčno sili prepretíli,
So smrti vihéru na porob spadnoli,
Z-šteri ni ednoga obráz nê pokrití,
Vu medsební grob de z-ovimi not'skriti
I opúščáva zvir, žalost, mantro sêja,
Ka nespametnost za díko imenúje.
„Ostre spice vêja, smrt seja brunca cvêt,
Šêja pogúbel na ete prekunjen svêt.“
Meči se bliščíjo, zástave plohočo.
Kelko nedúžni de dnes, tú svo' krv točo!
Tak rédíjo vel'kášje vdérjajôči sláp,
Šteri je národom te kmične smrti trák!
Ino či se vtíhša, opúščávní vihér,
Palače i kinče napuni jaja zvér:

ešče do njega pogovarjali, pred držinov zgúbi
oglednost. Vértivanje túdi neide tak, kak bi tr-
belo. Pomali odide, ka je po oči herbao i ka po
doj pláčanji 2000 ráhnški višé ostáne. — Nê, tó
nemre tak duže ídti. Človeka je sram pred decôv.
Té prokletne kôdiše ne bi milúvao z-bíčom od-
tíratí, ali ka bi právla na tó vés? Nájkrátkê bi
včino, či bi se z-ženôv razpitati dao, teda bi
vsáki tó lehko činio z svojimi pênezi, ka bi se
njemi vidlo. Ali kakda naj vóvzeme z-vrêdnosti
žené juš? — Nê tó nede šlo! Ali k-koncovi, Na-
nika nema več hibe, kak drúge ženske . . . Ešče
či si človek dobro premisli . . . Ah, da bi mo-
gôče bilô nazáj spraviti prvêšo blájženo stávo!
Ne bi márao za té zgúbleni 2000 ráhnški, da bi
samo mir prišao nazáj. — Tak so se njemi vu
glávi misli búdíle. Ali nê je znao, ka si má začéti?...

Do tega mao je prišao Peter vu premišlá-
vanji, dokeč ga je nê zvoná brnêči glás zdran-
fao, štero je zdá teliko zadenolo, ka je konec
božoj slúžbi, tak njemi je túdi cajt domô ídti.

Eti se díka glási nad obládnostjov,
Tam se skuží, jôče, z-britkov boleznostjov,
Eden orság trôbi obládnosti díko,
Te drúgi vkúpstrti, geči moko britko.
Čúje se tožba, čúje jo svekli vladár:
Zakâ trpi tó Bôg, ki je vsê Gospodár?!..
Viš čle'ka nadútnost, velika zvišenost
Čini vsa eta i njega netrplívnost.
Od Kaina vrêmena je tó tak v-edno
I ostáne dale gnúšno i nesmerno,
Dokeč se nestrêzni svêt z-svoje sleposti
Ino se nezbúdí z-kmične dúhovnosti;
Velki, šúrki je svêt, zemla blagoslovna:
Pod nébov bi lehko vsa v-méri živela.

* *

Oh mo domovina, jočéči te pítam:
Ka je popisano od tébe tam zgora?!
Či prvele, al' sledka bode vdérjao vihér:
Eto zemlô grízla velkoga ognja škér
Od zhoda, záhoda, divje črêde prid'o,
Skopajo nam velko jamo, kmično grabo,
Gde se zdá zori vlát, trávník je díšéči,
Či do tam túhinci sem i tá hodéči;
Ah národ, kí si bio krepek i gizdávi,
Či te orani i vu sramoto správi,
Gda se bojúvavši, žitka boj bojúješ,
Vu práh pobit spádneš, nika več ne čúješ;
Gda de ti dihanja sapa henjávala:
Citt! nespominajmo! Tihoma . . . Tihoma!

Domô ídti! . . . Či jas proti dômi ídem,
se mi tak vídi, či bi me štoj z-palícov čakao do-
má. Hej, kak vse je nači bilô níгда! Tak sem
híto domô, da bi me voda gnála. Ešče sem bê-
žao, náj kak nájhitrê domá bodem. — Kak lépi
časi so bili tej! — Ah, da bi se nazá povrnoili!..

Ali, kakda bi mogôče bilô prvêše čase na-
záj spraviti, vu tom je nê naišao tanáča.

Túžno je baklao proti dômi. Žalost njemi
je gde britka, gde okorna bila, kak so njemi
dúšo misli nagíbale. Rázločni dúhovni oblákov
licojna se njemi je nê kázala na obrázi, té je
vedno dřevéni bio. rávno tak, kak kákši leseni
kêp, šteri vsígdár edno fárbo káže, či sunce sija,
ali pa deždži od šterogaštê krája ga človek gléda.

Z-tákšim obrázom je prišao domô i k-stoli
seo. Pláčno je bilô glédati, kak hitro i mučêč
jejo i žnjim ti ovi túdi. Tak da bi v-ednom vče-
léo košári sedeli i tak pazljivo jeli. Vsáki je tak
mislo, ka so vu Petra kmičnom obrázi blíski i

Nôvi glási, dobri glási.

Vu vezdášnji hípaž vu rázložni novínaj čtémó od „Európe združeni držav“. V-Europi bár nega Združeni držav, ali v Ameriki jestejo. Pred dosta létmi se je v Ameriki združilo 48 ménši i vékši držav, štere so nastavile: Amerikansko združeno državo. Pri prilíki združenjá so 48 držav voditelje, zavůpniki vōpovedali, ka samostojnost bár naduže gori obdržijo, ali doli se zavéžejo da edna te ove nígdár ne napáadne. Napádajōče neprijátele z vkůpnov močjōv doli pobijejo, vu tej 48-mi državaj samo edne féle pēneze nastavijo, z-edne vu to drůgo brez pōtnoga lista lehko potfújejo, svoje pōve brez carine vu te drůge prevážajo i. t. v.

Amerikansko združeno državo mi vsi dobro poznamo, dosta naši bratov i sester živé i prebiva tam. Malo štera famílija jeste, štera ne bi méla tam svojca, roda i znanca. Eti redōv písatel tůdi mam tam híčér z famílijev, zeta, roda i žláhto, kí tam v dobroj bodōčnosti živéjo. Rávnó tak tō lehko právjio od sébe vnōgi drůgi domorodci tůdi. I keliko famílij živé med nami, kí so dober čas v Ameriki živōči, sebi lépo vrēdnost priskrbeli, k-šteroj eti domá nígdár ne bi mogli priditi. Tej tákši se vsigdár blájženo spominajo z tamkajšnjega njhōvoga prebítka. Jeste edna kapča, štera nás z-timi tam živōčimi vkůper prikápči. Tō je naš slovenski časopis: „Düševni List“ i „Evang. kalendari“, po šterom

se dühovno oni z nami i mi žnjimi dotičemo. Zató jas tō dühovno kapčo ponūcavši, po Düševnom listi pošlem mojega srdcá pozdráv všém vu združenoj državi živōčim vendslovenskim bratom i sestram i prosim na njé Gospodnoga Bogá blagoslov.

Pri nás v Europi nega združeni držav. Pōleg posebno jestejo ménše ali vékše države, kak sōsedje, štere rávnó ne živéjo vsigdár (nálmre vu vezdášnjem hípi) mírovno med sešom. Protivínstvo, k-bojni pripravlanji, zavéže doli celo skrb národov, geto bi pod nébov vsi lehko vu míri prebivali i velike zemlé blagoslov vžívali, či ne bi ládala vu níki velikášov srdcáj odůrnost, nestrpnost, lakovnost i nadúhta zvišenost. Kómi je na hasek bojna? Siromaškomí národí rávnó nē. Té je rad či živeti more!

Rávnó zdaj, bár pri nás nē, dúdnjajo štůki, rogáčejo eropláni, tečé nedůžni lůdi krv, zaprávljajo vrēdnost, štero je bogme cele zemlé kvár i národov trplēnje. Pod bojne mantre plivpm se náidejo dobre dúše, naprēdōči mōžje, kí si premíslávajo: jeli ne bi bilō mogōče i potrebno v-Europi tůdi se državam združiti i na Amerikanski načrt v jedínstvo vkůper stánoti národom na mír, na dobrobodōčnost i tak z-zemelskoga pekla vu blájženstva nebeski orság spraviti. Zagvůšno bi i onim, kí svojo dobro bodōčnost z bojnov želújejo povékkati, brezí bojne hitrej doségnoli i vsi národje bi prišli k-ležēšoj žítka stávi i ne bi bilō telko nevōle med lůdmi!

grumi skriti, šteri na tō nájménše genenje vō nájdó vdrēti. Vsáki je na pamet vzéo, ka se vu túgi vtonjenom poglédí nika kůha. Ali ka je Peter bliže bio k joči, kak pa ka bi bliska strél i grumlanco pústo vō, tō so ní on, niti ovi nē čútíli. Vsáki se je paščó svoj falat potrošiti i potom meknóti. Nanika je tůdi hitro v-kůhnjo odišla. Te nesrečen Peter se je pa nē sōmno, ka se je žena zató paščila meknóti, ár je jo joč premágao i čútíla je, ka se njé srdcé pōči.

Vért je tůdi hitro gori stano od stola. Rad bi ešče ostano, ali bojao se je, ka pá kákša svája nastáne. Pa je denēšnji dén vu míri šteo potrošiti. — Vu míri! Zató si je tak mislo, ka de se nájbōgše z dōmi ognuóti. Ali kama naj ide? Njemi je tůdi žmetno bilō.

Na pōt se je vzéo dōnok. Že je daleč odišao i te si je záčao premišlávati, kama naj ide, gde naj potroši zvečarek? Nanika ga je pa skōs kúnje obloka nastreğala, misléča si, jeli ostáne,

ali de pa dale šō? Oh, — pa kak dobro bi bilō obema domá té zvečarek potrošiti. Srdcé bi si vu dvē rokē vzéla, pred njega bi je djála i odpůščenje bi prosila od njega. — Tō bi mi zaístino potrebno bilō včíniti za svojo, za lůdi, ali nájbole pa za decé volo! Ali da pa dōnok nemrem kričati za njim! — Ka bi mislo?! — Ali da je Peter dale šō i nē se je nazá povrno, oblējale so jo skuzé i tak so njé doli tekle po obrázi, kak z-punoga potoka povōden, gda oblák spáadne doli . . .

Srdcé njé je jáko težko bilō. Vō je šla na dvorišče, okóli hrama je poglédnola, zglédnola se je v-štalo i vu hlěv. Máli prásci so se njé veselili, štero so z-repámi migajōč skažúvali. Za tō so pa za nájem prgíščó friške tráve dōbili. — Nanika je dale šla vu sadovnják, doli si je sēla i z-pozdignjenoga mesta je okóli glédala po rodnoj krajini. — Kak lépi Boží blagoslov se vídi povsúd, kak daleč vídí. I tam, do šteri mao oči

Istina, ka bi tó zaprva težko šlo, ali bi se pa li ležē nastavilo, kak pa či z krvi prelēvanjem i vrēdnosti zničenjem mislimo dobrobedōčnost nastaviti!

Nemogōče je z perom doli spisati, ešče i misliti se težko dá, kak nezgovorno bláženstvo bi shájalo tūdi v našem málom Prēkmurji. Naš prekmurski národ je delaven národ, v daleč orzáge hodi za delom. Vu francuško, vu nemško, v Ameriko i kak težko je zdá potūvanje, póine liste spraviti, slūža eden velki tál se že napré na té ponūca, ali či bi se nastáвила Europska združēna držáva, bi vsáki delavec leži doségno svoj cil i odpotūvao v želno mesto. Teda bi práva zadovolnost i bláženstvo ládala med nami. Teda bi resnica postánola tá rēč: **Ka se vendslovēn povsēd náide na zemli.** — Že do etegamao je jáko naseljeni naš máli národ, povsēd jeste.

Pred 16 leti sem z nikákimi tūvářšmi v Nōvi Vrbás potūvao vu cerkevnom posli. Na gjulēš. Med potūvanjem sem se naišao vu več mestí z vendslovenskimi bratmi, ali gda smo v Nōvi Vrbás prišli, v ednoj oštariji smo obēdivali i li tak nedovēč sem si zmislol i naišao praviti: no eti dōnok nega vendslovena. Komaj, kak sem tó vō povedao, eden mládl mōž stáne pred méne i nakloni se mi: „Dober dēn gospon farar!“ — „Bōg dáj!“ — sem odgovoro. „Vēdar me ne poznajo?“ „Bogme vás ne poznam“, sem odgovoro. Na štero je on erkao: „Pa so me oni

včili gospon farar vu kúpšinskoj šōli z-Predanovec na vere návuk. Na tó smo k-nam posádili toga mladēca, ki nam je pravo, ka je vu cukranoj fabriki zaposleni z večimi slovanskimi tūvářšmi.

Gospodin Bōg blagoslovi naše slovansko lūdstvo naj gori jemlé tak vu ti nebeski kak vu zemelski dobrōtaj, kam šté ga vrže šorš, obstáti zná vu zemlé šteromkoli mestí. Tak bojdí!

Kováčš Štefan.

Žitka i smrti boi.

Na etoj zemli vekivečen boi láda med žitkom i smrtjōv. Etak v jesēn okōli nás eden cēli dolipokošeni i opūščeni svēt govori od toga, da kak preveč veliko mōč má smrt. Koma je prejšlo sprotoletja dosta lēpoga zelēnoga listja, kama so prejšle tiste krasne cvetēče rōžice, štere so nam cēlo leto telko srčnoga veselja správľale? Vse tó je zdaj sūho, povēnjeno, žuto, i mrtvo, vedri na mokroj i blatnoj jesenskoj zemli. Slána je premágala sunca mōč, smrt je premágala žitek.

Tūdi mi lūdje se bojujemo i trūdimo v smrti i žitka, v tom velikom i nezmernom boji. Cēlo zemelsko živlēnje je edno veliko i grozno mēranje. Ne občūtimo li samo tó, da ednōk merjēmo, nego tūdi tó, da v vsákome hipi nikaj merjē v nás. Naša bežēča i odhájajōča lēta, naša telovna slabost, naši beli vlasjē, naše drgerajōče rokē, naše oslablene oči i vūha, na obrázi i čeli

vidijo, se néba príjaznivo, na brežín vríhe pokrīje i cēlo krajíno okōlivrat okróži. Néba se z zemlōv vjedína i z toga vjedínjanja kak bogat blagoslov zhája; pride sunca toplōča, pride deždž, blagoslovna rosa, vsa ona čūdna mōč, štera žitek zbūdi vu utrobi zemlé! — Nanike srdcé je toplo grátalo, gda je zarazmila zemlé i nébe eto vjedínanje i mislila si je, ka je rávno záto tak lēpa i čūda vrēdna tá velika natūra, ár mir láda med nébov i zemlōv. Potom si je tó mislila, ka néba nē samo zemlō okróži okōli, nego se blagoslovno pokrīje tūdi na lūdi žitek i tak se vidi, ka človeki samo gori trbē idti na brežine vríh, ka doségne nébo i lahko notri ide vu njō.

Gda je Nanika vsa eta do konca spremislila, je naednōk, vu toj minuti ob prvím — na svojega bina spoznanje prišla. V-pamet njē je prišlo, ka je te zablōdila, gda je nē na glás molila. Od toga hipa mao se njē je v-srdci vkōrno srditosti beteg. Istina, ka je potom toga tūdi mo-

lila, ali njē zdūháva reči so nē šle več vu tūvářš dūšo, brezi rūma so tá lehnole ober njega i nē poglihale med njima nemirovnosti. Tém mēnje so zdignole molitvi reči njēno dūšo gori k-nebeskomi oči, ár so samo vlēčno z-jezika pōleg návade tekle, rávno tak, kak voda dale vála kamēncec, šteroga pred seboj náide. Nē je čūtíla, ka bi tam z-visine svetlost prihájala na dūšo, samo li tó, ka jo ete zemelski žitek vsebole obžalosti.

Tak je prišla na svoje falinge spoznanje i nevōle svoje začétek je več nē vu zgūbički 2000 ráhnnkov iskala, nego vu onoga dūhovnoga závezka pretrgnenji, šteri je njidva dūše z-vernov lūběznostjov tak dugo vkūp držao. Ka se je té závezek pretrgno: tó je njēni bin! — Toga spoznanje je, kak bliska strēl obhodo i strōso njē dūšo: I ona bi ešče gotova bila z-tōv falingov preživeti svoj žitek i prēk idti na ov svēt? — Spoznala je, ka je nē vidla vu svojem okē tramá, geto je vu tūvářša okē trōho na pamet vzēla. —

vnôge brázde od toga gučijo, da bogme smrti
hodi po žitka stezaj, da nas smrt sprevája po
zemelskoga žitka pôti.

I žitek je pa dônok močnejši od smrti. Ár
žitek hodi po smrti stezi. Ár je živi Bôg nemr-
telen. Obstará, preminé, na nikoj pride v nás i
na nás vse tisto, ka je zemelsko, ali ki v Kristuš
verje, on či gli merjé, dônok živé.

Naša evangeličanska církev se na cerkev-
noga leta zádno nedelo spomina z mrtvi svoji.
Evangeličanski človek z vüpanjom hodi po cin-
tori med grobami svoji dráži pokojni lübléni i
túdi si z vüpanjom misli na svojo škrinjó i na
svoj grob. Mi vüpanje mámo. Nê v samom sebi,
nê v düše nemrtelnosti, nego v Jesuši Kristuš
ki je za nás mrô i za nás goristano od mrtvi.
Záto so pa blážení oni, ki v Gospodni verjejo.
Ár „človek je v svoji dnévaj kak tráva, kak cvêt
polski, tak cvetê. Gda veter po njê pihne, nega
je več i ne pozna se več njê mesto. Ali milošča
Gospodnova je od vek do veke nad onimi, ki
se ga bojijo i pravičnost njegova do decé decé
Nad onimi, ki njegov závezek zdržijo i pázijo na
zapôvedi njegove, da bi je činili“. Žolt. 103.

Naše vüpanje pa bojdi etakše, da je smrt
samo sen i nadale nás etak trôšta zdaj gda se
spominamo z naši mrtvi lübléni, da tej naši lü-
bléni ne prejdejo, ne merjéjo na veke, nego sa-
mo spijo i pride pá ednôž čas, tista vôra, gda
se oni z toga sna prebúdijo i goristanejo, mi se
pa žnjimi znôva nájdemo. Nás živôce pa tó vü-

panje na ono veliko odgovornost pozáva, naj
dokeč je dén, zaistino pošteno delamo, živémo
i oprávlamo svoje dužnosti, ár da gda pride ona
velika nôč, naj za nás smrt túdi počinka tihi i
sladki sen postáne, z štere smrti se túdi mi na
žitka goristanénje prebúdimo na onom lèpom
aveilom Kristušovom dnévi.

Záto se pa spominajmo z naši mrtvi lüblé-
ni z srčnov lübéznostjov i njihove grobe obiska-
jóči se pri tisti etak moléči: Kristuš ti si mi ži-
tek, Či gli práh postánem, Po tebi na prebitek
večni z groba stánem. H.

Ženski kotichek. Advent.

Advent znamenüje prihájanje! Nega lepšega
iména v celom cerkvenom leti kak rávno tó —
Advent!

Nevém, či vsákomi séga tá rêč tak globoko
do dna düše, kak rávno meni. Beséda Advent je
tak tesno zvézana z Kolednimi svétki, z velkim
veséljom, ka prihája Král. Nájbole zvišeni svétek
v cerkvenom leti je Velki pétek, ár te je polo-
žen najbriťkejší áldov Boží pred človečanstvo.
Veseljá pun svétek je Vüzemski, premáganja
smrti i goristanénje. Ali za nás ženske ostánejo
Koledne svétke te nájlepše. Málo dètece v jasljaj
je ženski düši vsigdár nájblíže. Velka čüda i ne-
izmerna skrivnost máloga deteta, ki je král svéta,

Ah, či bi jo Gospodin Bôg z tákšim sôdom osô-
do, z-kákšim je ona do eti mao možá sôdila!...

Nezrečena bolezen je jo obsêla i želêla je,
da bi jo, kak nájhitrê doségnoła kaštiga, ka bi
pokôro činila. Ali čütila je túdi, ka tó ka je vči-
nila, more zbôgšati. Grêh more vadlúvati i nê
samo tak površnom, vu náglom zburkanji, nego
vu düše globočini má čütití i pred možom spo-
znati vu lübéznosti. Previdla je, ka vse tó od
njê stoji, ka je ona tisto kolô okôli šteroga se
obráča i vrtí hiže i familije dobra bodôčnost i
mir. Kak nájprve, brezi odlášanja má pokôro
začnôti. Ár što zná gda jo Gospodin Bôg na ra-
čun pozové! — Tak jel! — Kak nájhitrê vküp
more zvézati pretgrnjeno vezálje. — Tó je zdá
jedino njê nájbole svêto goridánje.

Tíha poniznost je jo obvezêla i z tóv práva
radost túdi, ka zadosta môči čüti vu sebi spu-
niti tó, ka njê je Bôg za dužnost zravnao. I gda
je Nanika mati tam vu sadovnjáki obládala sá-
ma sebê, proti nébi se je zglédnoła i tak se njê
je vidlo, ka je dosta bole bliščêća, kak je prve

návadno bila. Néba se je bole pokrila na zemlô,
tak da bi se vjedínale i néba pa zemla sta edno
grátale. Tak da bi te nebeski mir i njê düšo
obseo, tak da bi se nebésa pokrile na njô, štera
či je vu nami: se posvetimo i zemla se túdi po-
sveti pod nogami našimi.

Pokreplena i znôva porodjena je hitila vu
hižo. Golôbje i drúga perotnina so je, kak pri-
játelje nasledüvali i sprevájali do kúnje dvér.
Tam so čakali, dokeč njim je živíša nê dála. Pes
je túdi naprê prišao i z repá miganjem je šô prêk
po perotnin šerégi, brez toga, ka bi je razplášo.
Glavô si je vu vertinje krilo nagno i nê se je
zburkao, ka se je máčka túdi tá pridružila i z-
tacov próti njemi ségala vidôči, ka škrample no-
tri potéggnjene má i vse je samo prijátelska šála
žnjim, z svojim indašnjim pajdášom. — Tá mi-
rovnost i vüpaznost je pri Naniki nôvo radost
zbüdila i gde psa, gde máčko je gládila. Ešče
so se njê oči zaskuzile, gda je vidla, ka tevi dvê
stvarê za indašnjega prijátelstva volo túdi vu
méri jesteta, kakda tak môž i žena, šteriva je
Bôg ednoga k-drúgomi stvôro, ne bi mogla vu

nás napuni z světím občutěním i mislím, da rávno tó málo děte nájpřej nájde pôt do našega srcá. V vsákoj ženski je čít materinstva tak močno razviti, ka edna připověst světe hištórie se nam nemre tak globoko v srcé stisnóti, kak tó prihájaje.

I čas čakanja, čas pripravlanja za té velki veselí světek náj bude nam ženskam večno pun slúdenec veseljá i srečnoga pripravlanja. Kak veselá je naša deca v tom časi, či njim v večérnom mráki v toploj hiži pripovedávamo večno lépe připověsti od máloga Jezuša. V vsákom kóti vidíjo deca Božično čúdo, pri vsákom málom jaliči, šteroga vidíjo v zasnéženom lési, njim zatrepečejo otroška srcá, ár mislíjo na bleščéčo Božično drévo.

Mati, ki máš málo deco domá, ne vzemi deteti tó veselje! Odtépi se vsákdenějnje skrbí, ki jo mámo vsi v deněšnjom življenji, živi té krátke štiri tédne Adventa za svojo deco, daj njim vse, s kom je tvoja dúša napunjena, naj se ti ne vnóža, vsigdár ponóviti deci Božične prigode, ár s tém bole i bole pripeláš deco k Jezuši. Túdi deci je máli Jezušek blúzí, kak trpéči sín Boží, šteroga trpljenje ešče ne razmíjo.

Vídla sem v drúgi krajóv jáko lépo navádo. Mati spleté na prvo Adventsko nedelo lépi okrógli jaličov vénec, okínčan z pantlikami i štirimi svěčami. Vénec se oběsi v sredino hiže ober stola. Prvo Adventsko nedelo vužgé samo edno svěčo, vsáko nadáljno nedelo edno več,

tak, ka na zádno Adventsko nedelo goríjo vse štiri svěče. Teda znájo deca, ka naskóri prihája Jezušek. Lépa je tá návada, samo škoda je, da tó navádo pri nás ne poznamo. Deca se navčíjo od edne nedele do drúge Božično pesem, kak veselí i glzdávi so, či ljo lejko gorípovejo pod goréčimi svěčami. Tak gráta čas Adventa deci i materi čas pripravlanja, čakanja.

Tak je túdi z zorjenicami! Lépo je sedeti v gojčno v mráčnoj cěrkvi, samo lúč sveč trepeče po njej. Glás dúhovnika pride ózdaleč v našo srcé, glás Adventske pesmi je světešnji, čúde pun. Zakaj, dráge ženske prihájate tak malo k zorjenicam? Mrzlo je v gojčno rano! Ali vás tó more zadržati? Záto ostánete domá? Nej je vrédno prihájaje Jezuša máloga áldova? Nega več dela na poláj, v hiži pa lejko oprávíte túdi te, da se vráćate. Sami sebě znoríte za najlepše, za tó čakanje na Božega siná. Vso svojo dobro volo vkúpervzemite i pridite, vidli te, ka de vás že drúgič srcé gnáló.

Malo světkov mámo v našoj evangeličanskój veri, záto bi nam dúžnost mogla biti, da ete držimo, ki je mámo, z cělim srcom, z žel-nov dúšov.

Advent! Čas prihájanja! Ali je nam nej potřebno, osnájiti srcé, očistiti dúšo, ka bode-mo pripravleni, či pride naš král — Boží sín — málo lúblěno dētece v jaslaj?

Frida Kováts.

miri vkúprebivati? — Kak da bi mogla vu protivinstvi žíveti, da sta že dúgi čas vkúper?!

Deca so po málom časi túdi domó spřišli, li samo Peter je falio ešče. Nanika se je večkrát vózglědnola. — K-koncovi se je on túdi pomali stápojč domó približávo, kak tákši hajóv, šteri vu vihéri k pristanišči hiti pridti. — Nanike srdcé je krepko bilo, gda je zaglědnola možá pobiti, z mišlenjem napunjeni obráz i vlečéče stopáje. Tak da bi njě poménkala vúpazen i batrivnost. Ně je mogla duže vóně ostáti, řeči povedati, nje-ga z-prijětním glásom pozdraviti. Tó je Petri tak teško spadnólo. — Jeli me tak nemre počakati? — Tak si je mislo vu sebi. Nemre me z-tihim večérom sprijěti, ešče i v-nedelnom světom dněvi nemre potihšati srditosti?

Skoron bi voló dóbo nazá se obrnóti, ali samo njemi je obráz bole popárjeni grátao. — Nanika je k-večérji prestřla sto, vkúp je narédila kávo, notři je prinesla pečene krumpiše i k-večérji je zvala familijo. — Vkúp se je pobrála, potřdila je vu sebi batrivnost i paščila se je pri-jazniva bídti, kak v prvěšem vrěmeni. K vsákomi

je mēla edno-edno prijaznivo řeč. Tó je činila, ka že dávno ně: ně je nihála, naj si mōž naprávi vkúper kávo, nego njemi je jo ona vlejála v-šalico. I da je znála, ka mōž jáko rad má mlěka mēzdro, vkúper jo je správila i vu njegovo kávo vlejála. I gda je Peter pregóvoro, ka de njemi že „zadosta“ — njemi je odgovorila: Samo jej batrivno, zide tím ovím túdi zadosta! — Nad tém se je Peter jáko čúduvao. On je túdi pravo dvě, trí řeči, řečlivi je postano, nad šterim so se deca ně zadoleli čúduvati. Tak so mislili, ka je oča vu oštariti bio i z dvema, trěmi decima si je več zgutno, kak drúgōč. — Pa je on bog-me cěli dēn edno kaplo vína ně gutno, ali ka njemi je Nanika kávo v-šalico vlejála i na vrijek vrhnje djála, tó se njemi je tak dopadnólo, tak vedrni je grátao, ka bi dvě ali tri deci vína tó žnjím včiniti ne bi moglo.

Nanike ženě batrivnost je túdi záčala nazá pridti i kak so obvečérjali, vsi so vō šli na podókna i po prijátelskom so si med sebo m zgo-várjali i že je mēsec prišao gori, ka so se na počinek vzéli.

(Dale pride.)

Oča naš

(S Trubarovoga katekizmuša z leta 1551.)

*Oča naš, kir si v nebesih.
Posvičeno bodi Tuje ime.
Pridi k nam Tuje kralstvu.
Izidi se Tuja vola, koker v
nebi, taku tudi na zemli.
Daj nam denes naš vsakdani kruh.
Inu nam odpusti naše dolge, koker mi
odpuščemo našim delžnikom.
Inu nas ne vpelaj v to izkušno.
Samuč nas reši od zlega, zakaj Tuje je
tu kralstvu inu ta muč inu ta čast
vselej inu imer. Amen.*

Uboga grešnica v Simonovi hiši.

(Luk. 7, 36–47).

(S svetoga pisma Jurija Dalmatina, ki je 1584. leta obrno celo biblijo na slovenski jezik.)

Eden pak téh farizeov je njega prosil, da bi ž nim jédel. Inu on je noter šel v téga farizea hišo inu je sedel k mizi. Inu pole, ena žena je bila v tém mésti, ta je bila ena grešnica. Kedar je ona bila zvejdla, da je on per mizi sedel v hiši téga farizea, je pernesla en glaž žalbe inu je od zadaj perstopila k njegovim nogam, se je plakala inu je začela s solzami njegove noge močiti inu z lasmi svoje glave je brisati inu je njegove noge kušovala inu je s to žalbo žalbala. Kedar je pak tu vidil ta farizeer, kateri je njega bil povabil, je sam per sebi rekel inu djal: „Kedar bi le ta en prerok bil, taku bi vejdl, kdo inu kakova je le-ta žena, katera se njega dotiče, zakaj ona je ena grešnica“. Jezus je odgovoril inu djal k njemu: „Simon, jest imam tebi nekaj povédati“. On pak je rekel: „Mojster, povej!“ „En buhrnik je imel dva dolžnika. Eden je bil njemu dolžan pet stu denarjev, ta drugi petdeset. Kedar pak onadva nésta iméla s čim plačati, je on obéma šenkal. Povej, kateri iz le-tih dvehu bo njega narbulje lubil?“ Simon je odgovoril inu je djal: „Jest mejnim, de ta, katerimu je on narveč šenkal“. On pak je djal k njemu: „Ti si prov sodil“.

Inu on se je obrnil h tej žené inu je djal k Simonu: „Vidiš li le-to ženo? Jest sem prišel v tvojo hišo, ti nési vodé k mojim nogam dal, le-ta pak je moje nogé s solzami močila inu z lasmi svoje glave otrlá. Ti me nési kušal, le-ta

pak, kar je noter prišla, nej nehala mojih nug kušovati. Ti nési moje glave z oljem žalbal, ona je pak moje noge z žalbo žalbala. Zatu jest tebi povém: Veliku gréhov je njej odpuščenu, zakaj ona je veliko lubila. Komer se pak malu odpusti, ta isti malu lubi“.

Správišče Gustav Adolfa društva i čas dūhovnoga oborožūvanja.

Naše jugoslavsko Gustav Adolfa glávno društvo je svoje VII. létno správišče novembra 4. i 5 ga melo v Novom Sádi. Za cajta svojega 7 letnoga obstoja se je zdaj že štrtikrát spravilo vkūper k svojoj létnoj ōsvetnosti na blagoslovljenoj zemli Báčke. Tō pōt smo v Novom Sádi bili. Vendar zátó, naj vsi vidimo i svedocke bōdemo vrēloga, sádarodnoga delanja té fare. Zád-njivi 2 leti je celō veséla i velika dela zvršila z Božov pomočjov tá fara. Zozídala je lépi nōvi farof na štok s stroški 230 jezero dinárov. Fárni dom je dála zazidati, šteroga so zdaj dáli prék njegovomi zvišenomi zrendelūvanji naš g. pūšpek. Vu velikoj dvoráni toga dōma so se vršile naše ōsvetnosti. Na ednoj spominskoj tábli smo čteli, ka k zidánji toga dōma so aldūvali:

domáča fara	158.000 din,
domáče fárno žensko društvo	90.000 din,
Gustáv Adolfa društvo Leipzig	25.000 din,
Báčkajska šinjorija	32.000 din,
Sirmijska šinjorija	4 500 din,
Novi Sád váraš	10.000 din.

V nedelo večér smo tūdi poglednoli ono nástavo, štero so letos spravili dūhovnicke Báčke i Sirmije na stroški 600.000 dinárov. Tá nástava je pa dijački dom za srēdnjo šolsko mladino, tak za dečke, kak za deklīne. Dom pod vodstvom jáko vrēloga i agilnoga Hofmann profesora i žené stojí.

Na ete tri nástave gledéč lahko vadlūjejo tamošnji naši veredománji: „Veliki Bōg, hvállimo Tebé, Ti si nás pomagao i áldovagotvnost vu srdcáj zbūdjavao“.

V imenovánoj fárnoj dvoráni so meli prvo sejo čestníci glávnoга društva i odposlanci fil. društēv, na šteroj seji je bila določēna velikost dárov, štere poedīne prosēče gmāne dobijo. Próšnje z naše šinjorije so krepko podpérall Kūhár Franc morávski dūh. Tak so v našo šinjorijo sledéči dári votírani: Apačka i Selanska filiálka

ste dobile 4.000—4.000 din., Lendavska diaspora 1.500 din i Dúševní List 1.100 din. Ete zádni dár pride z tákši vplačil, k-šteromi z Prekmurja komaj 2—3 dúhovnicke so nikaj malo cojplachuvali.

V soboto ob 20 vóri je blo pozdrávní večer z govorami zastopnikov z raztorjenosti. V nedelo, 5-novembra ob 1/2 11 vóri je bila ósvetna Boža slúžba; ob 14 vóri je za deco bila držána Boža slúžba.

Popoldnévi ob 3 vóri se je začnólo glávno správišče drúštva. Pri vsákóm vkúpprihájanji so zvón občnoga popévánja túdi khorušna popévánja bílá, a glávno správišče je pa ešče več dedeklamáci j i igranje podigávalo; g. púšpek, D. Dr. Popp Filip, kak predsednik drúštva, so pa srdcé gíabajóči odprtní govor držáli; opominajóč, da bodemo ístínski svedocje evangelioma, líki je blo: Zwingli, Luther, Melanchton, Gustáv Adolf; i bodimo bremen nosítelje, ki prečútimo nevo lo ostávlenosti i poslúhnnemo krič raztorjenosti. — D. May Gerhard celjskí dúhovnik, kak tájnik drúštva, so naprédáli svoje preveč ínterésantno letno naznanílo, z šteroga se je vídlo, kelko so nabrále za Gustav Adolfa drúštvo rázne šínjorije i kelko par, ali dínárov spádne na edno-edno dúšo v pojedíní šínjoríaj. — Potom so Luthár dúh., blagajník drúštva naprédáli zaklúčne račúne drúštva. Na zádne so prevz. g. púšpek goriprečteli, ka štera síromaška gmána kelko dára dóbi i zahválíli so vsém, ki so se vkomtáli trídili za drúštvene cíle. Po molítvi Klein podpredsedníka i občnom popévánji se je glávno správišče zaklúčilo.

Na večar ob 8 vóri je bílo v ístoj dvorání mladínsko predávánje. Fátna mladína je naprédála bíblíjsko ígro: „Rojstvo Ivan Krstítela“ i več lepoga khorušnoga popévánja.

V pondelok gojdnó smo se na autobusi v Toržo peláli, naj se tam skóž 3 dnévov dúhovno oborožújeme. Na póti smo v Novoj Šově malo obstáli, naj edén pogléd vržemo na letos zgotóvení lépi nóvi farof, túdi na štok zozidání. V Torži smo rávno za denéšnje težke čase vu lúbeznivoj skúpnosti dósta medsebnoga pokrepkúvanja i oborožúvanja meli prilíko zajímati z vretíne vséga pravoga žítka. To dúhovno pokrepkúvanje i oborežúvanje so nam podeljávali Lebherz, Burghardt, Dr. May, Dr. Bornikoel i Hamm dúhovnicke. V torj večer so D. May dúhovník v cérkvi meli predávánje, citírajóči vnó-

ge tróšta pesme z nóve pesmene kníge; khoruš dúhovníkov i predigerov je pa nóte ístí pesem notripokázao. Za telovno hráno nam se je lúbezni vo preskrbelo fárnó žensko drúštvo, za štero smo gvúšno odkúpni no aldúvali tamošnoj sírotíšnici. — Verebratska gostolúbnost tak v Novom Sádi, kak v Torži je vse hvále vrédna bíla. Nazádne celjskoga dúhovníka i podpísanoga je edén vréli gmánar v Torži s svojim autojom odpelao 73 km daleč v Sombor na železniško štáci jo, naj hítréšo bókšo póť doségneva próti dómi. Tak smo se z nálepšimi spomíní povrnóli na prestor svojega delánja.

LUTHÁR.

Lutherovo zádne písmo njegvoj materi.

20. mája 1531.

(30. júni ja 1531 je mrla Lutherova matí.)

Spoštúvanoj gospej Margaréti Lutherovej, vdovici v Mansfeldi, mojej lúblénaj materi. Milóšča i mér v Jezuš Kristuši, našem Gospodní i Zveličíteli, Amen.

Srčno lúblena matí!

Dóbo sem písmo svojega brata Jakoba od Vašega betega i preveč mí je žao za Vás, zósebno záto, ka nemrem po téli pri Vás býti, kak bí rad bílo. Alí vendar Vás obláčem s tem písmom i se v dúhí neščem od Vás lóčiti, kak túdi vsí náši.

Ob prvim, znájte lúbléna matí, ka je Vaš beteg šiba nebeskoga Očé, i celó precí mála šiba próti oním, štere nad neverne, ja vnógokrát nad svojo lastívno deco pošila. Záto náj Vás takši beteg ne obžalostí i ne skrbi, nego vzemte ga z zahválností, jak od njegve milóšče poslanoga.

Ob drúgím znájte, lúbléna matí, práví fundament i zrok Vašega bláženstva, na šteroga položte svoj trošt v etoj i v vsej nevólaj, náimre vógelni kamen, Jezuša Kristuša, šteri se ne gene i ne popústi pod nami, níti nás nede pústo spádnóti alí se pogrozíti. Ár on je Zveličitel i zové se Zveličítela vsej nevolní gréšníkovi i vsej, kí so v nevóli i smrti, če se na njega zavúpajo i njegvo ímé na pomóč zovéjo. On práví: „Ne bojte se, jas sem obládo ete svét“. Če je obládo svét, te je obládo zagvúšno túdi poglávni ka svetá z vsóv njegvov obládností.

Záto se moremo zdaj z vsóv gvúšností i radostí veselíti i či nás prestrašíti ščé kákša

misel na greh ali smrt, se prôtipostávimo i prá-
vimo: Lúbléna smrt, lúbléni greh, ka me strátiš?
Ne věš, ka si obládani i ti smrt, ka si mrtva?
Ne poznaš ednoga, ki právi od tébe: Obládo
sem svét? Jaz neščem čúti i spréjati stráha, ne-
go trôštajôčo rêč mojega Zveličítela: Ne bojte se,
obládo sem ete svét.

Té je obládavnik, té je právi vítěz, šteri mi
svojo obládnost dá z oními besédami: Ne bojte
se! Pri tom ostánem, té rêči i toga trôšta se
ščém držati.

Tak se hváli tûgi Pavel apoštol i se po-
stávla stráhi smrti: Smrt je požrêta v obládaní;
smrt, gde je tvoje obládanje? Pekel, gde je tvoj
žálec? Strášiti i ságati znáš kak lesena smrtna
podoba, ali vmoriti nemaš môči. Ár tvoje oblá-
danje, zálec i môč je požrêta v Kristušovom
obládaní. Zobé si lehko brúsiš, ali grizti nemreš.
Ár Bôg nam je dao obládanje prôti tebi po
Jezuš Kristuší, našem Gospodní, komi bojdí di-
ka i hvála. Amen.

Oča i Bôg vsega trôšta náj Vam po svojoj
svétój rêči i svojem Dúhí podárl krepko, veseló
i zahválno vero, ka bi znali tó i vse nevôle blá-
ženo obládati i na konci skúsiť, ka je istina, ka
sam právi: Ne bojte se, obládo sem ete svét. S
tem v njegovo milôščo poráčam Vaše tělo i Va-
šo dúšo. Vsa moja deca i moja Katarína molíjo
za Vás. Edni se jôčejo, edni jêjo i práviyo: ba-
bica so preveč betežni. Boža milôšča náj bode
z vsêmi nami. Amen.

Vaš lúbléni sin

Martin Luther.

Poslov. D.

Rázločni máli glási.

Radostí glás. „Či bode što rêč mojo
zdržávo, smrti ne bode vido na veke.“ (Jan. 8, 51.)

Verenávučna kníga. Naša po ministerství
odobrena verenávučna kníga (biblijske zgodbe
stároga i nôvoga zákona) je že v deli i de zná-
biti že pred božičními svétíki gotova. Že zdaj
pozávamo vse rodítele náj správiyo svojoj deci
tô božično radost, ka jo obeseliyo z etov pot-
rêbnov, vážnov i s slikami bogáto okrašenov
knígov. Cěna kníge bode 16 dinárov, dobila de
se pri dúhovnikaj i verevučitelaj.

Nôvi oskrbník dijaškoga dôma.
Jesénska predsedníška konferenca je kak
kuratorij dijaškoga dôma pozvála g. pred-
gara Klinger Antona s Slovenjgradca za

dôbo ednoga leta v dijaški dom, gde bode
na stráni ravnátela, kaplána Darvaša, op-
rávlo čést oskrbníka.

Vojaška slúžba dúhovnikov. Gos-
pôda Lepoša Štefan s Šálovec i Čurman
Ludvik z Gor. Sláveč sta po dokončanom
včenjej pozváníva na odslúženje pôlétne
vojáške slúžbe.

Osêbni glás. G. Dr. Lippai Viljem,
naš roják i veredománji, je imentúvani za
sodnijskoga pristava k soboškomí okrož-
nomí sodišči. Náj blagoslovi Gospodin
Bôg zvišeno pozvánje našega rojáka med
njegvim domáčím lústvom!

Turobni glási. Z soboške fare so
se zadnji mēsec odselili v večnost: 23.
okt. Bagar Janez v Radenci v starosti 80
lēt; 29. okt. Kukoja Vince s Sobote v
starosti 34 lēt (ponesrečeni v Adrianci);
5. nov. vd. Vadarec Ana s Sobote v sta-
rosti 80 lēt; 5. nov. Gorčan Matjaš z
Gederovec v star. 85 lēt; 12. nov. Čontala
Paula z Veščice v star. 6 lēt.

Z Puconске fare so se zádni mēsec odse-
lili vu večnost: Kúhar Šandor v Puconci, star
74 l.; Kovač Gizela v Pečarovci, stara 18 l.;
Brgles Kata, roj. Mōrec v Pečarovci, st. 74 l.;
vd. Kološa Terezija, roj. Kúhar v Puconci, [st.
81. l.; vd. Horvath Magdolna, roj. Vrečič na
Gorici, st. 81 l., vd. Temlin Žužana, r. Škrilec
v Pužavci, st. 59 l.

Z Slávečke fare: 6. okt. smo med velikim
táljemánjom občinstva sprevodili na cintor vd.
Skledar Trejzo, roj. Skledar iz Serdice v 76 l. st.

Vsém preminjením náj bode Kristuš gori-
staněje i žitek, žalúvajôči pa si náj počínějo v
božem svétom ravnánji.

**Svetíľvanje reformácie v Slávečkoj
fari.** 31. oktober je naša fara tûdi svétešnjo
posvetila. Predp. ob 10. vóri smo meli ôsvetno
Božo slúžbo, na šteroj so verníki, šteri so ešče
domá, vsi tao vzéli. Dománji dúhovnik so meli
svétešnji govor poleg 126. Žoltára. Po božoj
slúžbi se je začéla jesénska spôved. — Zadve-
čarek ob 1/2 3. vóri je naše dománje žensko
drúštvo priredilo na spômenek reformácie eden
verski zadvéčarek z sledečím programom: 1.)
Začétna pesem: 213; 2.) Molítev dom. dúhov-
níka; 3.) „Luther, okt. 31.“, písal: Vojtkó Pavel,
deklamálívala: Celec Emilija, učenka iz D. Sla-

več. 4) Dománji dühovník so meli naprejdávanje poleg Ozn. Jánoša 3, 11: „Drži, ka máš, naj ti ničče ne vzeme Korôno tvojo.“ 5.) Blagajničarka ženskoga društva gospa Fartek Ema, mlinarca iz Kuzme, so meli potem naprejdávanje od: „Dužnosti žensk“. 6.) „Luthera vò poslušanje“ v Wormsi pred orsačkim gijlêšom, prigovárjanje ednoga dečka (Čurman Alojz, učene), Eck profesora (Huber Béla) i Luthera (Küzmič Géza). Zmejs igre so naš dománji kántor popejvali naš cerk. hymnus „Trdi grád“. 7.) Zaprtina pesem: 219 v. 7. — Na konci ôsvetka je offertorium bio držani na naše dom. žensko društvo: 73 50 Din. Vsi poslušávci so se navdušeno vrnili domô od lépoga ôsvetka.

Odvetniška pisarna dr. Antona Brumen-a

se preseli z dnem

1. decembra 1939.

v hišo g. Hahn Izidorja — poleg
pisarne g. notarja Jezovškega.

Samovolni dári. Na gorldržánje Dűševnoga
Llsta: Gjerjek Ivan Šalamenci 2 D, Erniša Jožef
vučit. Moščanci 10 D. Šipoš Janoš z Nôvi Bez-
nôvec 10 D, Ropoša Franc z Gor Slaveč 5 D. —
Na nesprhlivl vènc Luthárnve Fliszár Šarolte:
Šantavec Štefan Šalamenci 10 D, Bánfi Jolánka
Moščanci 10 D. — **Na Dlačkl Dom:** Kološa Jo-
žef sabô Puconci 10D, Vlaj Štefan fárni inšpektor

M. Sobota 50 D, Puconska fara 41 l. pšenice
i 193 l. žita. — V bodonskoj fari je 1939. leta
za evang. dijaški dpm v Soboti nabráno sledéče
silje: 1. v Bodonci 100 litrov žita, 2. v Pozna-
novci 24 l. žita, 3. v Strúkovci 31 5 l. pšenice,
4. v Skakovci 24 l. pšenice, 5. v Rádovci 22 l.
žita; Šiftar Pavel z Pužavec 20 din. — Vsem
nájtopleša hvála!

Dogodki zadnjega mēseca. V bojni med
Nemčijov i Francijov i Anglijov je ešče nej
prišlo do vékšega napáda. — Z italijánske vláde
so bili odstránjeni ništerni ministri, ki so bili
za vzézo z Nemčijov, tò pa zavolo nemške
zvēze z komunističnov Rusijov. — Amerika je
dovolila izvoz orožja v držáve, štere blagò z
zlátom pláčajó i na svoji ládaj odpelájo. An-
glija i Francija sta že naròčili več jezér eroplá-
nov, štere pláčajó s svojim v Ameriki polože-
nim zlátom. — Italija ščé vse balkanske držáve
zdrúžiti v nevtrálnom bloki. — Na Hitlera je v
Múncheni bio izvršeni atentát. Gda je bomba
eksplozirala, je Hitler že odišo. Atentát má 9
smrti aldovov i 60 oranjeni. — Finska držáva
se odlòčno bráni pròti teritorijálnim zahtévam
Rusije. — V našoj notránjoj politiki se vodijo
razpráve od preureditve držáve. Z edne stráni se
nagláša potreba, ka bi se nastavile v držávi štiri
samostojne banovine (Hrvaška, Slovenija, Srbija,
Bosna Hercegovina), z drúge stráni pa, ka bi se
nastavila ešče samo srbska banovina. Za té slu-
čaj zahtévajo Hrváti, náj se meje hrvaške bano-
vine razšírijo. — Anglija i Francija ste odpkli-
cale svoje vojáštvo s severne Kitájske. — V ne-
delo 12. novembra so bile volitve v senát. Pov-
sud je bila vložena samo vládna lista. Nôvi slo-
venski senátori so: Smodej, Schaubach, Brodar
i Mhelčič.

MIRO DOMAJNKO MURSKA SOBOTA ALEKSANDROVA cesta 23.

PRVO PREKMURSKO POGREBNO PODJETJE

SKLADIŠČE PRI POKOPALIŠČU.

Sprejemem naročila tudi za sveže vence!!

Izposojam mrtvaški oder (ravatal) in voz.

Izvršujem: kompletno pogrebe, prevoze
in izkope vse po zmerni ceni.

PRODAJAM:

Nagrobne vence umetne od	Din 60.—
Mrtvaške rakve mehki les od	Din 160.—
Mrtvaške rakve trdi les od	Din 750.—
Mrtvaške rakve kovinaste od	Din 1250.—
Mrtvaški prti (šlari) nav. od	Din 30.—
Traki za vence od	Din 20.—

IN VSE DRUGE POTREBŠČINE!

POPOLNOMA DOMAČE PODJETJE!!!